

Arrest

nr. 240 582 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders: X – X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Uit jouw administratief dossier blijkt dat jij een Armeens staatsburger bent. Je bent geboren op (...) te Leuven en je woonde jouw volledige leven in België.

Nadat jouw ouders, K. K. (...) (ov (...)) en R. H. (...) (ov (...)), naar België waren gekomen dienden zij op 23 december 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 13 december 2010 werd de

asielaanvraag van jouw ouders geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) omdat er aan de ingeroepen problematiek geen geloof kon worden gehecht. Vervolgens tekenden jouw ouders op 12 januari 2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. Middels een arrest op datum van 29 april 2011 bevestigde de RvV evenwel de beslissing van het CGVS. Dit arrest werd samen met de beslissing van het CGVS toegevoegd aan jouw administratief dossier.

Op 1 februari 2019 werd er bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een eerste beschermingsverzoek in jouw naam geregistreerd. Uit jouw dossier blijkt dat je kampt met een taalontwikkelingsproblematiek en dat er in het bijzonder sprake is van een expressieve taalstoornis. Uit de verklaringen die jouw moeder heeft afgelegd op 26 februari 2019 blijkt dat zij vreest dat jouw taalontwikkelingsproblematiek ervoor zal zorgen dat je bij een eventuele uitwijzing naar Armenië zal worden gepest door andere leerlingen en leerkrachten. Jouw gebrekkige kennis over Armenië en de Armeense taal zou voorts een negatieve weerslag veroorzaken op jouw algemene ontwikkeling. Jouw moeder wees er verder op dat je op heden in een moeizame en precaire mentale toestand bevindt en dat een eventuele uitwijzing naar Armenië deze toestand nog kan verergeren.

Op 5 februari 2019 werd er in hoofde van jouw ouders en jouw jongere zus, S. K. (...) (ov (...)), een impliciet beschermingsverzoek geregistreerd door de DVZ.

Ter staving van jouw beschermingsverzoek werden de volgende stukken voorgelegd: twee brieven van pluspunt inzake jouw taalontwikkelingsproblematiek, een verslag opgesteld door een medewerker van Universiteit Gent handelend over jouw taalontwikkelingsproblematiek en een verklaring van een lesgever Armeens.

Op 12 maart 2019 werd er in jouw dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS. Op 22 maart 2019 tekende je beroep aan tegen deze beslissing en op 2 september 2019 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) middels een arrest de beslissing van het CGVS. De RvV stelde vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder jou te horen. Vervolgens oordeelde de RvV dat er geen objectieve redenen waren om jou niet te horen én dat het CGVS zich op drogredenen beriep om een beslissing om jou niet te horen te onderbouwen. De Raad besloot hierop dat het CGVS had tekortgeschoten in haar zorgvuldigheidsplicht.

Jouw dossier keerde vervolgens terug naar het CGVS, die jou opnieuw heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud dat heeft plaatsgevonden op 12 december 2019. Je kreeg er de mogelijkheid om zelf uit te leggen waarom je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Uit de verklaringen die door jou werden afgelegd blijkt dat je jouw beschermingsverzoek baseert op de taalproblematiek waarmee je kampt. Bovendien vrees je dat je omwille van deze taalproblemen zal worden uitgelachen in Armenië. In het kader van jouw beschermingsverzoek legde je nog twee bladzijden met schrijfsels/tekeningen voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en vertrouwenspersoon die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van de beschikbare informatie in jouw dossier is het CGVS van oordeel dat er in jouw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen.

Wat betreft de stelling dat je bij een uitwijzing naar Armenië zou gepest worden omwille van jouw gebrekkige kennis van het land en omwille van jouw taalproblematiek, dient te worden gesteld dat dit louter vermoedens betreffen. Op basis van dergelijke hypothetische stellingen kan evenwel niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde nood aan internationale bescherming. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het hypothetische risico lopen om gepest te worden op zich ontoereikend is om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in jouw hoofde. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de huidige moeilijke situatie waarin jij

je bevindt en voor de aanpassingsmoeilijkheden waar je bij een eventuele uitwijzing naar Armenië mee kan te kampen krijgen, dient te worden benadrukt dat je enkel aanspraak kan maken op internationale bescherming indien er bij uitwijzing naar het land waarvan je de nationaliteit hebt in jouw hoofde sprake is van een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Op heden zijn er geen elementen voorhanden die hier op wijzen en is een eventueel risico om gepest te worden onvoldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. In diezelfde zin kan ook de algemene verwijzing naar het bestaan van corruptie in het Armeens schoolssysteem niet volstaan om te doen besluiten tot een geïndividualiseerde vervolgingsvrees of tot een reëel risico op ernstige schade in jouw hoofde.

Wat betreft de taalontwikkelingsstoornis waarmee je kampt dient te worden opgemerkt dat dit element an sich geen verband houdt met de criteria vermeld in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds dat (ernstige) medische problemen niet onder de toepassing van de subsidiaire bescherming vallen. Voor de beoordeling van medische elementen dien je je tot de geëigende procedure te richten. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovendien kan, aansluitend op het gegeven dat de taalontwikkelingsstoornis vreemd is aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, überhaupt niet worden ingezien waarom een (logopedische) behandeling in Armenië a priori onmogelijk zou zijn voor jou. Uit de verklaringen die eerder door jouw moeder werden afgelegd blijkt dat zij zich ter zake slechts rudimentair heeft geïnformeerd (zie afgelegde verklaringen in het administratief dossier). Zo blijkt dat er slechts contact was met één logopedist uit een ter beschikking gestelde lijst van tien logopedisten. Dat dit alleenstaande contact niet positief is afgelopen houdt geenszins een bewijs in dat taalontwikkelingsbijstand onmogelijk te verkrijgen is in Armenië. Verder bleek jouw moeder niet op de hoogte te zijn van het bestaan van specifieke scholing voor kinderen die kampen met een taalproblematiek. De verklaringen van jouw moeder staan in contrast met de objectieve landeninformatie die aan jouw administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat zowel vanuit de overheid als vanuit private initiatieven ondersteuning wordt geboden aan (familie van) kinderen met taalontwikkelingsproblemen. In de rapportering van Save the Children van 28 oktober 2016 staat onder meer het volgende te lezen: "Organizations that operate with non-state funding, such as Centers for Child Development and Family Support of the NGO Bridge of Hope provide children with and without disabilities and members of their families with services of different nature (special education individual classes, speech development and social skills training, art therapy – art of self-development, physical therapy, advisory and information services). The Child Development Centers of the NGO Bridge of Hope operate in the city of Yerevan and towns of Dilijan, Ijevan, Noyemberian, and Berd of the Tavush Marz. Since April of 2005, a Day Care and Medical Treatment Center has been operating at the ArBES Healthcare Center, which is located in the Arabkir administrative district of Yerevan. Its goal is to organize the occupation of children with special needs, which helps their integration in society. The Center is equipped with special devices and educational materials to achieve the best possible outcomes through games. Centers for Child Development and Rehabilitation, which are branches of ArBeS, are operating in the following towns of Armenia's marzes: Spitak, Vanadzor, Gavar, Gyumri, Armavir, Ijevan, and Artashat. The Centers for Child Development and Rehabilitation provide the following services: development pediatrics, rehabilitation services for children and adults, including physical therapy, ergo therapy or occupational therapy, manual therapy (center for management of back pain), speech therapy (services of speech therapists), hand therapy and splinting, services of special education pedagogues. In contradistinction to other centers, which are intended only for children with disabilities, the Dream Home Inclusive Center for Development of Parents and Children is designed also for their parents since they too need support and assistance. Children with special needs can receive rehabilitation therapy (art therapy, services of a speech therapist) at the Dream Home Center, and their parents are provided with psychological consultations." (Vrije vertaling: "Organisaties die met private financiering werken, zoals Centers for Child Development and Family Support van de NGO Bridge of Hope, bieden kinderen met of zonder handicap en hun gezinsleden diensten van verschillende aard (individuele klassen voor speciaal onderwijs, spraakontwikkeling en sociale vaardigheidstraining, kunsttherapie - kunst van zelfontplooiing, fysiotherapie, advies en informatiediensten). De kinderontwikkelingscentra van de NGO Bridge of Hope opereren in de stad Jerevan en de steden Dilijan, Ijevan, Noyemberian en Berd van de Tavush Marz. Sinds april 2005 is er een centrum voor dagbehandeling en medische behandeling in het ArBES Healthcare Centre gevestigd in het administratieve district Arabkir in Yerevan. Het doel is om de zorg van kinderen met speciale behoeften te organiseren, wat hun integratie in de samenleving ten goede komt. Het centrum is uitgerust met speciale apparaten en educatief materiaal om spelenderwijs de best mogelijke resultaten te bereiken. De Centers for Child Development and Rehabilitation, die aftakkingen vormen van ArBes, zijn

actief in de volgende steden van de Armenië: Spitak, Vanadzor, Gavar, Gyumri, Armavir, Ijevan en Artashtat. De Centers for Child Development and Rehabilitation bieden de volgende diensten: ontwikkeling van kindergeneeskunde, revalidatie voor kinderen en volwassenen, inclusief fysiotherapie, ergotherapie, manuele therapie (centrum voor pijnbestrijding), logopedie (diensten van logopedisten), handtherapie en spalken, diensten van pedagogen van het speciaal onderwijs. In tegenstelling tot andere centra, die alleen bedoeld zijn voor kinderen met een handicap, is het Dream Home Inclusive Center for Development of Parents and Children ook ontworpen voor de ouders, omdat zij ook ondersteuning en assistentie nodig hebben. Kinderen met speciale behoeften kunnen revalidatietherapie krijgen (kunsttherapie, diensten van een logopedist) in het Dream Home Centre en hun ouders krijgen psychologische consultaties.”)

Zodoende blijkt uit voorgaande dat op verschillende locaties diverse initiatieven lopend zijn in Armenië waarbij kinderen met bijzondere noden kunnen rekenen op specifieke bijstand inzake taalontwikkeling en taalfunctioneren. Bovendien zijn verzorgend, medisch en educatief personeel met verschillende achtergronden hierbij actief betrokken en worden diverse probleemoplossende benaderingen toegankelijk gesteld in Armenië. Er kan verder worden benadrukt dat het rapport ook melding maakt van het bestaan van twee gespecialiseerde educatieve instituten voor kinderen met ernstige taalproblemen. Deze educatieve mogelijkheden werden trouwens bij wet vastgelegd middels the RA Government Decree N2179-N of 26 December 2002. Het rapport maakt er tenslotte ook melding van dat Armeense wetgeving voorziet dat kinderen met bijzondere educatieve noden en die lijden aan (onder andere) taalproblemen recht hebben op additionele financiële overheidssteun met tegemoetkomingen die drie tot vier keer hoger zijn voor de kinderen in kwestie: “In accordance with the RA Law on Education, psychological evaluation of the child's special educational needs is based on the application of a parent (or other legal representative) and his or her immediate participation, and is carried out in a natural environment (family, educational institution and other communication environment for the child). According to Article 35 of the Law, children with special educational needs who have vocal or speech disorders, hearing or visual impairments, are mentally retarded or suffer moderate, severe and profound motor disabilities are entitled to additional state support with an increased funds rate (3-4 times higher per child).” (Vrije vertaling: “In overeenstemming met de RA-wetgeving inzake onderwijs, is de psychologische evaluatie van de speciale onderwijsbehoeften van het kind gebaseerd op de aanvraag van een ouder (of een andere wettelijke vertegenwoordiger) en zijn of haar deelname, en wordt de evaluatie uitgevoerd in een natuurlijke omgeving (familie, educatieve instelling en andere communicatieve omgeving voor het kind). Volgens artikel 35 van de wet hebben kinderen met speciale onderwijsbehoeften die kampen met spraak- of spraakstoornissen, gehoorproblemen of visuele beperkingen, verstandelijk gehandicapt zijn of lijden aan matige, ernstige en diepgaande motorische handicaps, recht op aanvullende overheidssteun met een verhoogd geldbedrag (3-4 keer hoger per kind).”)

Het jaarrapport van Children of Armenia Fund toont verder aan dat privé-initiatieven ook in toenemende mate in psychologische ondersteuning en taalontwikkelingsprogramma's voor kinderen wordt voorzien in de meer rurale gebieden in Armenië, waardoor het bereik van een mogelijke behandeling ook geografisch gezien omvangrijker beschikbaar is. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden gesteld dat de nodige ondersteuning en behandeling inzake jouw taalproblematiek niet beschikbaar is in Armenië.

In het kader van jouw beschermingsverzoek werd er een verslag voorgelegd dat werd opgesteld door een medewerker van de Universiteit Gent. Het verslag stelt dat er in eerste instantie bijkomend, multidisciplinair onderzoek noodzakelijk is. Inzake een interventie volgend op onderzoeksresultaten stelt het verslag dat dit minder effectief is bij een zwakke taal dan bij de voorkeurstaal, in casu het Nederlands. Het CGVS geeft geenszins aan dat een interventie niet noodzakelijk zou zijn noch dat een interventie niet idealiter in het Nederlands zou verlopen. Doch dient ter zake te worden gesteld dat de voormelde rapportering geenszins een internationale bescherming kan rechtvaardigen door in concreto een vervolgingsvrees of een risico op ernstige schade aan te tonen. Uit het verslag kan ook nergens blijken dat er in jouw hoofde sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Naast het gegeven dat het verslag an sich niet kan volstaan om een beschermingsstatus te rechtvaardigen dienen voorts enkele kanttekeningen te worden geplaatst bij de totstandkoming van het verslag dat jouw situatie beschrijft. Zo kan uit een lezing van het verslag worden opgemaakt dat de auteurs geen enkel objectief zicht hebben op jouw (gebrekkige) kennis van de Armeense taal.

De conclusies zijn er immers gekomen zonder dat er ooit testen in het Armeens werden afgelegd. Bovendien konden de auteurs enkel steunen op indirecte informatie en stukken die verkregen werden via jouw advocaat, hetgeen mogelijks eenzijdige informatieverstrekking met zich heeft meegebracht. Uit het verslag blijkt verder dat het document werd opgesteld vanuit de welbepaalde doelstelling-vraagstelling of jouw taalfunctioneren een belemmering of handicap vormt voor een eventueel

functioneren in Armenië. Naast het gegeven dat dit een subjectief uitgangspunt betreft dient hierbij andermaal te worden vastgesteld dat de conclusies er zijn gekomen zonder dat er testen in het Armeens werden afgelegd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er op basis van het verslag in kwestie niet kan worden aangenomen of afgeleid dat het voor jou onmogelijk zou zijn om je (verder) te ontwikkelen in het Armeens en, mits de nodige ondersteuning, in jouw land van oorsprong verder te werken aan jouw taalproblematiek. Het verslag toont immers onvoldoende aan dat de beschikbare ondersteuning in Armenië niet toereikend of beschikbaar zou zijn om er jouw leven te kunnen uitbouwen.

Wat jouw precaire mentale toestand betreft en de stelling dat een eventuele uitwijzing naar Armenië de situatie nog kan verergeren dient eveneens te worden gesteld dat de geuite vrees louter hypothetisch is. Uit de verklaringen of voorgelegde stukken kan overigens nergens worden afgeleid dat jouw mentale toestand van die aard is dat er op deze basis zou kunnen besloten worden tot het bestaan van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien kan ook in deze worden gesteld dat er in jouw land van oorsprong mogelijkheden zijn voor kinderen om psychologische ondersteuning te verkrijgen. Uit de verklaringen die door jouw ouders werden afgelegd blijkt nergens dat jij niet de mogelijkheid zou hebben om hier gebruik van te maken.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat jouw ouders verklaarden dat zij problemen vreesden omwille van een artikel dat in de Belgische pers is verschenen en dat intussen ook al in Armeense media zou zijn opgepikt. Zij maakten evenwel niet aannemelijk dat jullie gezin op basis hiervan vervolging of ernstige schade riskeren. Vooreerst kan worden opgemerkt dat berichtgeving over jullie situatie die zou zijn gepubliceerd door Armeense bloggers niet aan het CGVS werd voorgelegd, ofschoon jouw moeder te kennen gaf dat zij deze informatie zou bezorgen. Wanneer in het kader van de verzoeken van jouw ouders werd ingegaan op het artikel waren zij bovendien op geen enkel moment concreet over wat ze precies zouden moeten vrezen bij een terugkeer of welke concrete risico's jullie precies lopen. Uit de verklaringen die werden afgelegd kan dan ook niet worden afgeleid dat jij of de rest van jouw gezinsleden zouden vervolgd worden noch dat jullie een reëel risico op ernstige schade zouden lopen op basis van de publicatie in de Belgische pers.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat jouw ouders in het kader van hun beschermingsverzoeken geen nieuwe elementen hebben aangehaald. Bijgevolg werden hun respectieve verzoeken door het CGVS onontvankelijk verklaard. De beslissingen die in hun hoofde werden genomen werden tevens aan jouw dossier toegevoegd.

Rekening houdend met voorgaande vaststellingen dient te worden gesteld dat de ingeroepen asielmotieven hypothetisch en ongegrond zijn. Specifiek aangaande jouw taalproblematiek en jouw precaire mentale situatie kan bovendien niet worden ingezien waarom jij en jouw gezin geen beroep zouden kunnen doen op de ondersteuning en voorzieningen die aanwezig zijn in Armenië. Nergens blijkt dat er voor jou in Armenië sprake zou van een intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Gelet op voorgaande dient te worden besloten dat er in jouw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld.

In het kader van jouw beschermingsverzoek werden de volgende documenten voorgelegd: twee brieven van pluspunt, een verklaring van een lesgever Armeens en het verslag dat werd opgesteld door een medewerker van Universiteit Gent (op basis van de bevindingen van pluspunt). Deze documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zij tonen aan dat er onderzoek werd gedaan naar jouw taalproblematiek en geven ook de resultaten van dit onderzoek weer. De beschikbare resultaten, de conclusies en bevindingen van het onderzoek worden door het CGVS niet in twijfel getrokken, doch kunnen zij niet doen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in jouw hoofde. De twee bladzijden met tekeningen die je maakte en bijhorende schrijfsels kunnen evenmin een ander licht werpen op de conclusies waartoe het CGVS in jouw dossier komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/1, 57/5ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 14, vierde lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift meent dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden en voorts als bijlage bij haar verzoekschrift de oproeping voor een persoonlijk onderhoud op 18 maart 2019, de brief waarmee dit persoonlijk onderhoud op 18 maart 2019 geannuleerd werd en het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2019 voegt (bijlagen 2, 4 en 12), wijst de Raad er evenwel op dat na het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het dossier van verzoekende partij terugkeerde naar het Commissariaat-generaal, die verzoekende partij opnieuw heeft opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud dat heeft plaatsgevonden op 12 december 2019 en waarna een nieuwe beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Aangezien verzoekende partij naar aanleiding van de huidige bestreden beslissing wel werd gehoord, maakt verzoekende partij geen schending van artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk, temeer nu zij niet *in concreto* uiteenzet op welke wijze de huidige bestreden beslissing desbetreffend artikel geschonden zou hebben.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verwerende partij *in casu* van oordeel is dat aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, omdat (i) de stelling dat verzoekende partij gepest zou worden in Armenië omwille van haar gebrekkige kennis van het land en omwille van haar taalproblematiek loutere vermoedens betreffen en hypothetisch is; (ii) de door verzoekende partij ingeroepen taalontwikkelingsstoornis een (medisch) element betreft dat op zich geen verband houdt met de criteria die worden vermeld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; (iii) er bovendien niet kan worden ingezien – gelet op de uitgebreide informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier – waarom een (logopedische) behandeling in Armenië *a priori* niet mogelijk zou zijn voor verzoekende partij; (iv) de stelling dat haar preciaire mentale toestand nog kan verergeren bij een eventuele terugkeer naar Armenië eveneens louter hypothetisch is en er bovendien niet kan worden ingezien waarom verzoekende partij in dit verband geen beroep zou kunnen doen op de ondersteuning en voorzieningen die aanwezig zijn in Armenië; en (v) verzoekende partij evenmin aannemelijk maakte dat zij vervolgd zou worden of een reëel risico zou lopen op ernstige schade ten gevolge van artikels die in de Belgische pers zijn verschenen en intussen ook al in de Armeense media zouden zijn opgepikt. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde motieven, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.7.1. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift dat zij zich in een specifieke kwetsbare positie bevindt, gelet op haar minderjarigheid en haar ernstige expressieve taalstoornis. Zij heeft verschillende documenten voorgelegd die hiervan een duidelijk bewijs kunnen leveren. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij de reeds eerder door haar bijgebrachte brief van pluspunt d.d. 9 januari 2019, het verslag opgesteld door een medewerker van Universiteit Gent handelend over haar taalontwikkelingsproblematiek en de verklaring van een lesgever Armeens (bijlagen 3, 6 en 7). Verzoekende partij benadrukt dat zij in België is geboren en nooit in het land van de nationaliteit heeft gewoond. Zij voegt in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift een attest van geboorte waaruit blijkt dat zij in België is geboren (bijlage 11). Over een “*terugkeer*” naar Armenië is dan ook geenszins sprake. Haar vrees om gepest te worden omwille van haar taalontwikkelingsstoornis in geval van uitwijzing naar Armenië kan, aangezien zij nooit in Armenië heeft gewoond, dan ook enkel hypothetisch benaderd worden. Verzoekende partij bemerkt dat het Nederlands de enige taal is waarin zij denkt, leert, functioneert en zich emotioneel ontwikkelt. Zij voegt desbetreffend een attest van de basisschool waaruit blijkt dat zij Nederlandstalig onderwijs volgt (bijlage 10). Verzoekende partij onderstreept dat zij niet in staat is om expressief te functioneren in het Armeens. Er zijn bovendien elementen die duidelijk wijzen op een selectief mutisme voor de Armeense taal. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij in dit verband verschillende artikelen omtrent selectief mutisme (bijlagen 8-9). Zij bevindt zich in een moeizame en preciaire mentale toestand. Zij meent bijgevolg tot een sociale groep te behoren die vervolging vreest. In het bijzonder vreest zij gepest te worden omwille van haar spraakstoornis. Artikel 9ter is volgens verzoekende partij overigens niet van toepassing gezien een taalontwikkelingsstoornis geen ziekte is.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhaaldelijk wijzen op het bestaan van een taalontwikkelingsstoornis in haar hoofde, tot het volharden in haar verklaringen waar zij stelt nood te hebben aan internationale bescherming, tot het opnieuw verwijzen naar dezelfde stukken in verband met haar taalontwikkelingsstoornis en tot het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad benadrukt vooreerst dat, wat betreft de taalontwikkelingsstoornis waarmee verzoekende partij kampt, alsook haar precare mentale toestand, deze elementen *an sich* geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In zoverre verzoekende partij zich beroept op haar medische situatie *an sich*, dient zij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekende partij dienaangaande opwerpt dat de commissaris-generaal *in casu* niet kan verwijzen naar de procedure 9ter gezien een taalontwikkelingsstoornis geen ziekte is, merkt de Raad op dat verzoekende partij zelf in het verzoekschrift stelt dat er bij haar sprake is van selectief mutisme wat zij definieert als “een zeldzame psychische aandoening” (verzoekschrift p. 12). De Raad ziet dan ook niet in waarom dit niet als een ziekte kan worden beschouwd en waarom de commissaris-generaal in deze niet zou kunnen wijzen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor wat betreft haar medische problemen *an sich*.

Wat betreft verder de opmerking van verzoekende partij dat haar vrees om gepest te worden omwille van haar taalontwikkelingsstoornis in geval van uitwijzing naar Armenië, aangezien zij nooit in Armenië heeft gewoond, enkel hypothetisch benaderd kan worden, duidt de Raad er evenwel op dat het louter opwerpen van vermoedens niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De aangehaalde vrees of het aangehaalde risico op ernstige schade van verzoekende partij moet gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade volstaat dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen.

In casu merkt de Raad op dat de door verzoekende partij geuite vrees om gepest te worden in Armenië omwille van haar taalontwikkelingsstoornis een loutere hypothetische vrees betreft. De Raad benadrukt dat de aangehaalde vrees voor vervolging of het aangehaalde risico op ernstige schade in hoofde van verzoekende partij gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Op basis van louter hypothetische beweringen als zou verzoekende partij ingeval van uitwijzing naar Armenië omwille van haar taalontwikkelingsstoornis gepest worden, kan niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij. Het feit dat de taalontwikkelingsstoornis van verzoekende partij objectief vaststaat op basis van de medische stukken die zij heeft aangebracht en dat deze op zich niet wordt betwist, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de hypothetische vrees of het hypothetische risico om gepest te worden op zich ontoereikend en onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Voor zover haar vrees om gepest te worden omwille van haar taalontwikkelingsstoornis zou ressorteren onder de vluchtelingenconventie, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij geenszins aantoonbaar dat de gevreesde problemen van pesterijen dermate systematisch, ernstig en ingrijpend zouden zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven voor haar in Armenië ondraaglijk zou zijn. Voorts merkt de Raad op dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). De Raad meent dat *in casu* geenszins wordt aangetoond dat dit het geval is en dat een eventueel risico om gepest te worden onvoldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

De Raad wijst er, in navolging van de bestreden beslissing, verder op dat er niet kan worden ingezien waarom een (logopedische) behandeling in Armenië niet mogelijk zou zijn om tegemoet te komen aan de taalontwikkelingsstoornis van verzoekende partij. Hoewel verzoekende partij opwerpt dat zij niet in haar thuisland kan wonen wegens pesterijen die zij vreest omwille van deze stoornis, blijkt echter uit de verklaringen die haar moeder heeft afgelegd dat zij zich slechts rudimentair heeft geïnformeerd omtrent de mogelijkheid van een behandeling voor verzoekende partij en er slechts contact is geweest met één logopedist uit een ter beschikking gestelde lijst van tien logopedisten. Hieruit kan geenszins een bewijs worden afgeleid dat taalontwikkelingsbijstand onmogelijk te verkrijgen is in Armenië. Bovendien heeft de commissaris-generaal op basis van informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd heel omstandig gemotiveerd dat er in Armenië specifieke scholing wordt geboden voor kinderen die kampen met een taalproblematiek. Zowel vanuit de overheid als vanuit private initiatieven wordt ondersteuning

geboden aan (familie van) kinderen met taalontwikkelingsproblemen. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie aangebracht die de informatie waarop de commissaris-generaal zich dienaangaande steunt ontkracht of tegenspreekt. Waar verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift nog opmerkt dat “(h)et (...) gemakkelijk (is) om te verwijzen naar het bestaan van logopedisten en (private) instellingen in Armenië als deze niet eens verzocht werden om zich ten gronde uit te spreken over verzoeksters situatie”, duidt de Raad erop dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. In deze heeft verweerder reeds aangehaald dat verzoeksters moeder zich slechts rudimentair heeft geïnformeerd omtrent de mogelijkheid van een behandeling voor verzoekende partij in Armenië en dat er slechts contact was met één logopedist uit een ter beschikking gestelde lijst van tien logopedisten. Op basis hiervan toont verzoekende partij geenszins aan dat zij, in geval van uitwijzing naar Armenië, in de onmogelijkheid verkeert om taalontwikkelingsbijstand te verkrijgen, gelet op de diverse initiatieven die in Armenië lopen op diverse locaties waarbij kinderen met bijzondere noden kunnen rekenen op specifieke bijstand inzake taalontwikkeling en taalfunctioneren, zoals blijkt uit de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie.

Waar verzoekende partij herhaaldelijk verwijst naar het verslag dat werd opgesteld door de Universiteit Gent waarin volgens verzoekende partij gesteld wordt dat in haar hoofde het risico bestaat op het ontwikkelen van psychiatrische problemen en een verhoogd risico op falen in school, werkeloosheid en sociale beperkingen, herhaalt de Raad vooreerst dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekende partij een taalontwikkelingsstoornis heeft. Verder is dit verslag niet van aard een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Aangaande dit verslag wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: *“Uit het verslag kan ook nergens blijken dat er in jouw hoofde sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Naast het gegeven dat het verslag an sich niet kan volstaan om een beschermingsstatus te rechtvaardigen dienen voorts enkele kanttekeningen te worden geplaatst bij de totstandkoming van het verslag dat jouw situatie beschrijft. Zo kan uit een lezing van het verslag worden opgemaakt dat de auteurs geen enkel objectief zicht hebben op jouw (gebrekkige) kennis van de Armeense taal. De conclusies zijn er immers gekomen zonder dat er ooit testen in het Armeens werden afgelegd. Bovendien konden de auteurs enkel steunen op indirecte informatie en stukken die verkregen werden via jouw advocaat, hetgeen mogelijks eenzijdige informatieverstrekking met zich heeft meegebracht. Uit het verslag blijkt verder dat het document werd opgesteld vanuit de welbepaalde doelstellingvraagstelling of jouw taalfunctioneren een belemmering of handicap vormt voor een eventueel functioneren in Armenië. Naast het gegeven dat dit een subjectief uitgangspunt betreft dient hierbij andermaal te worden vastgesteld dat de conclusies er zijn gekomen zonder dat er testen in het Armeens werden afgelegd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er op basis van het verslag in kwestie niet kan worden aangenomen of afgeleid dat het voor jou onmogelijk zou zijn om je (verder) te ontwikkelen in het Armeens en, mits de nodige ondersteuning, in jouw land van oorsprong verder te werken aan jouw taalproblematiek. Het verslag toont immers onvoldoende aan dat de beschikbare ondersteuning in Armenië niet toereikend of beschikbaar zou zijn om er jouw leven te kunnen uitbouwen.”*

Waar verzoekende partij, onder verwijzing naar het Nederlands Ambtsbericht van 2016, nog aanvoert dat zij gelet op haar taalstoornis gemakkelijk het slachtoffer zal worden van corruptie op school, merkt de Raad ook hier op dat dit slecht een loutere bewering betreft. Een loutere verwijzing naar een rapport dat wijst op corruptie in het Armeense schoolsysteem volstaat hoegenaamd niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Armenië daadwerkelijk het slachtoffer zou worden van corruptie. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft ook hier in gebreke.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij nog onder verwijzing naar artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet, artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opwerpt dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind miskent, herhaalt de Raad vooreerst dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 12 december 2019 gehoord in aanwezigheid van haar vertrouwenspersoon en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog het “*verzoek overeenkomstig het art. 9bis van de wet van 15 december 1980*” gericht aan de burgemeester van Sint-Gillis-Waas voegt (bijlage 13), bemerkt de Raad dat hieruit slechts blijkt dat door verzoekende partij op 1 maart 2019 een regularisatieaanvraag werd ingediend. De Raad ziet niet in hoe dit gegeven van aard is de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, temeer nu verzoekende partij op geen enkele manier uiteenzet wat zij hiermee wilt aantonen.

2.2.10. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 12 december 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door haar advocaat en haar vertrouwenspersoon. Het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer* die binnen de diensten een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT